

Coordonatori: Teodora Matei și Lucian-Dragoș Bogdan
Schițe de iubire 2.0

Copyright © autorii povestirilor
Copyright © TRITONIC 2021 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonnic.ro
www.tritonnic.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):
http://www.cnatdca.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

I. MATEI, TEODORA (coord.)
II. BOGDAN, LUCIAN-DRAGOȘ (coord.)

Colecția: Cașmir.

ISBN 978-606-749-539-3

Coperta: Alexandra Bardan
DTP: Ioan Dorel Radu
Editor: Rebeca Cojocaru
Comanda nr. CAS01/2021
Bun de tipar: Ianuarie 2021
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Schițe de iubire 2.0 povestiri romance

Coordonatori: Teodora Matei
Lucian-Dragoș Bogdan

Cuprins

Cuvânt înainte.....	7
Dănuț Ungureanu — <i>O iubire de pe strada noastră</i>	9
Teodora Matei — <i>Reflexie</i>	35
Anamaria Ionescu — <i>Haștag</i>	63
Teodora Anghel — <i>Drumul către necunoscut</i>	91
Tony Mott — <i>Capcana</i>	119
Bogdan Hrib — <i>Pe neve</i>	135
Rebeca Cojocaru — <i>Karina</i>	147
Lucian Dragoș Bogdan — <i>Clar de lună</i>	173
Mirela Oprea — <i>Dragoste și sacrificiu</i>	207
Daniel Timariu — <i>Ziua în care mi-am amintit</i>	283

O iubire de pe strada noastră

Micile greșeli aduc uneori bebelele cel puțin la fel de zdravene ca alea mari.

Intrasem la Terasa Florilor, lângă Obor, speriat de caniculă și m-am dus glonț spre singura măsuță de sub priza din peretele pictat, ca să-mi pot alimenta tableta preț de vreo bere, două. În drum, am trecut pe lângă clientul tradițional al locului, un brunet deloc tinerel, aninat și el de-o „Silva”, a patra sau a cincea. Doar domnișoara Lia-de-la-bar le știa socoteala.

Și, habar n-am de ce - poate ghicisem în scânteia de-o clipă a ochilor că și el mă recunoscuse ca pe-un confrate cu drepturi egale, am dat ușor din cap, așa, un hainoroc discret. Am mai făcut doi pași și mi-am dat seama de eroare.

- Lia! strigă individul. Lia, mai adă o „Silva”, la masa aia...

Nici nu mă dezmeticisem bine, moșmondind după tabletă și cablu (pentru a-i da de-nțeleș specimenului că-s venit cu treburi mai importante printre acești pasionați de mititei), și el se instalase în fața mea. Îmi zâmbi încurajator, dar asta nu era nimic față de energia trimisă domnișoarei Lia, care venea unduindu-se.

- Relu, spuse.

- Mielu, i-am răspuns, tentat de rima ca o parolă între agenții secreți de berărie.

Asta mai lipsea, să-i zic numele adevărat, adresa de-acasă, cenepeul și pinul cardului.

- Scriitor sau gazetar? mă luă dânsul abrupt, cu ochii pe tabletă. Boală grea, nene, scrisul, nu te lasă nici la...

Am returnat cam înțepat, conștient că n-o să scap de el în următoarea oră.

- Ai fi și mata vreo piesă, vreun cunoscător...

Și, firește, am simțit pe loc a doua greșeală. Sunt zile când nu ratez nimic.

Domnul Relu scoase din buzunar un teanc de foi acoperite cu un scris lăbărțat ca temele de-a-ntâia și mi le propuse, trântindu-le irezistibil pe masă. Avea palma grea.

- Aruncă-ți un ochi pe astea și zi-mi ce crezi.

Cu bețivii grafomani nu te pui. Am luat foile, însă nu m-am abținut să-l încing un pic.

- Dar mie ce-mi iese la afacerea asta?

Rânji generos.

- Promit să te las în pace. Și, mai știi, poate-ți folosește la vreun best-seller.

Precis. Am început să mimez că lecturez capodopera, cu numai un strop de atenție. Culmea, scrisul mare și

strâmb m-a prins. Avea ceva magnetic, ca un descântec băbesc.

„Aici, în mahalaua noastră, cei mai mulți au fost români și doar câteva curți de țigani, romi cum le zice acuma corect politic, trei sau patru. Pe strada asta erau și mai puțini. O familie acolo, la gardul cu betoane. Mulți plozi, cine să le mai țină socoteala, șase, șapte. Se-amestecau de-a valma, cu toți copiii dimprejur, nu se uita nimeni că ăla e mai alb, că ăla e mai negru... Păi când se tăvăleau prin praf era unul mai tuciuriu ca altul.

Cum vă spun, se jucau la grămadă. Doar Aurică, ori Aurel, pui de rom, căpos, lua bătaie mereu, că făcea pe-al dreacu' și orice se-ntâmpla el era contra. Vorbea ne-ntrebat, le strica ăstorlalți jucărelele, ce știu eu, de-alea de-ale lor. Și copiii se-nvățaseră, de câte ori îl prindeau pe Aurică ăsta se puneau toți pe el cu trântele. Era ciuca bătăilor.

Aurică mai avea o ciudățenie: câteodată rămânea așa, cu ochii lipiți de cer, minute-n șir, ca și cum ar fi pierdut cine știe ce acolo, în văzduh, ori ar fi așteptat să vină ceva, o pasăre, un ozeneu, o furtună. Nu-l puteau mișca până nu se sătura el să se holbeze și-n timpul ăsta se tăvăleau de răs. Atunci îl mai scuteau cu mardeala.

După maghernița cu gardul de betoane, nu mai e acuma că s-a demolat, în altă casă, stătea un șofer-șomer, cu fetița lui, Mărioara, singuri singurei, că mama se prăpădise la naștere. Nici nu înțelegea prea bine copila ce va să zică aia „mămică”, mai mult o dulcegărie, așa, care nu-i suna bine la ureche și gata. Crescuse cu vecinele.

Ei, și Mărioara asta, n-am văzut așa ceva, mereu sărea să-l scoată pe Aurică din pumnii ălorlalți. Îl scotea și-l

ștergea de mucii, să mă scuzați. Iar ăsta răbda, că erau de-o seamă.

Azi așa, mâine-așa... Mărioara murea cu toți de gât când vedea că se iau de el. I-era drag, sau că erau vecini, nu știu. Dar ceilalți copii au început să-l lase-n pace, le era frică de diavolița cu fețișoara de inger bălai. Cu timpul, parcă a mai făcut și Aurică ciocu' mic, așa că l-au primit să se joace cu ei.

Câteodată, seara, pe negreală, că nu mai erau nici becuri pe stradă de câtă sărăcie ne-ajunsesse în ultimii ani, ne-adunam doi, trei, pe lângă garduri, să poștim o țigară și să schimbăm impresii despre reforme, democrație, biznis, alea-alea. Uneori i-auzeam p-ăștia mici schimbând și ei impresii de-ale lor.

– Bă Aurică, să moară mă-ta, zicea îngerașul Mărioara, zi, mă, și mie ce vezi acolo sus, când rămâi cu ochii beliți, ca drăguța lu' Tom Cruise din filmul ăla unde-o cere de nevastă...

Iar el, de colo:

– Îți zic, fă, da' te juri pe ce-ai mai scump că nu te răzi de mine?

– Mă jur, mă.

– Pe ce?

– Pe devla ta plină de cucuie, prostule!

– Hehe... ofta Aurică topit, acolo eu văd tot ce vreau. Tot ce-mi doresc și nu pot ca să am, tot ce visez noaptea și dimineață se duce-n... Tot ce nu e-n mahalaua noastră, bogății și stele și alte lumi, câte și mai câte...

Tovarășii mei de țigară se pișau pe ei de răs pe-nfundate, dar înainte ca vreunul să-și dea drumul și să le strice copiilor visarea, o simțeam prin întuneric pe-a mică luându-l pe mucea după umeri.

– Of, nărodule...

Au mai trecut doi, trei ani. Sărăcia tot nu ne slăbise pe niciunul, era pe noi mai mare decât Casa Poporului. Și tot așa, într-o seară, când ieșisem la tutun de unul singur, i-am zărit iar pe-amândoi în ascunzișul de uluci și bălării, nălțuți și subțirei, că, de, nu mai erau chiar copiii-copii. Îi văzusem și ziua, nu se mai jucau, o lălăiau pe străzi, fără țintă, și când credeau că nu-i vede nimenea își căutau unul altuia degetele, să și le atingă.

Lui îi dăduse niște tulleie cu care încerca să încropească o mustăcioară de-alea subțiri, cum purtau mulți din neamul său. Și se lățise-n umeri și i se spărsese glasul ca trompeta rablagită. Iar ea crescuse tot bălaie, se lungise rău în picioare, plus că, iertați-mă, țâțșoarele dădeau să se coacă, răzbind prin bluza sub care, nevinovată, nu mai purta nimic altceva.

Am văzut cum din două umbre s-a făcut una singură și mai mult am ghicit împreunarea buzelor umede, fierbinți. N-am deosebit sărutarea stângace, dar am simțit cum ea a zburat în cerul din care picurau împlinite toate dorințele celor ce-și ascuțeau acolo privirile. Aurică - Aurel și aleasa inimii lui de jar.

Printre ultimii l-au dărâmat pe șoferul-șomerul. Au venit buldozerele care se opriseră odinioară chiar în capătul străzii, pe vremea Împușcatului, că după prăpădenia din decembrie '89 nu-i mai arsele nimănui de sistematizări, demolări, urbanism. În schimb, puzderie de jmecherași au cumpărat pe nimica toată terenurile de la amărășteni, i-au momit cu apa caldă de la bloc și-au dat drumul iar la excavatoare, să facă loc pentru prăvălii și saloane de frumusețe, ce-are nevoie tot săracul modern care i s-a dat brânci în capitalism. Încărcau oamenii tot ce-aveau, prin camioane de-ale binefăcătorilor, sau cărucioarele unor rubedenii, și se duceau ca refugiații.

Mărioara cu tac-su au plecat la cvartalul ăla cosmetizat, nu departe de-aici, se și vede blocul lor. Romii lui Aurică au rămas, una din ultimele familii. Restul mahalalei deja se dărâmasse. Au rezistat ca turcii la Plevna, fără apă, fără curent, fără niciunele, că lor nu voiau să le dea loc de strămutare noii antreprenori. Văzându-i mai bruneti și săraci lipiți, socoteau că-și vor lua oricum lumca-n cap.

Iar Aurică ăsta, care se făcuse ditamai flăcăul, nu trecea seară să nu se ducă la blocuri, după fata lui, să vorbească cu ea, că aveau acuma șaispe, șapteșpe ani amândoi și povesteau altele, știu eu?

Aci în mahala, v-am mai spus, erau toți români și doar câteva familii de țigani. Ei, dar ce să vezi, acolo, la blocuri, era invers. O fi fost vreun fenomen din astea, demografice, ori cum le spune, s-o fi schimbat ceva în mersul lumii, după ce s-a dat drumul la liber cu afacerile, cu traficul, cu fiecare pentru el.

Înainte, pe vremea miliției și-a planificării, ai care ieșeau din rând să-și mai facă rost de câte unele, pentru ei și-ai lor, să-și ducă zilele vai mama lor, se chema că „se descurcă”. Acuma nu-i mai zicea așa, că nu mai avea niciun haz. Care cum se-apuca să facă niște bănuți din ceva, orice, mălai mai alb ori mai negru, cu șpăgi, cu camătă, cu razii și săbii ninja, ăla era om de afaceri în toată regula.

Nu știu cum s-a nimerit în cartierul lor, că erau numai câteva familii de români, printre care și șofer-șomerul nostru cu fata lui, Mărioara. În rest, mamă-mamă... Când se făcea seară ieșeau bandele să se-ncaiere, să ia puterea, că după blocuri e plin de mafii, nu-i ca la curte. La curte e altceva.

Ei, Aurică ăsta se ducea pe-acolo să discute cu Mărioara lui și iar s-a-nnodat firul între ei, de unde părea că se rupsese, ba - ce zic eu, s-a făcut sfoară în toată regula, funie.

- Da' nu mai veniți și voi odată la bloc, băi nărodule? zicea bălăia. Că ți s-o fi acrit și ție de cât drum bați pân-aicea și-napoi, seară de seară. Acuma e cald și bine, însă la iarnă, când or da vijeliile și gerul...

Îi zicea tot „nărodule”, însă nu mai era ca pe vremuri, când sărea să-l scoată din șuturile ălorlanți copii și-i mai scăpa chiar ea câte unul, de control. Acuma, când îi spunea așa, îi tremura glasul, i se făcea ca pelteaua de gutui. Ba chiar tremura toată când se-apropia de el, că nu-i mai ajungea decât până la umăr și pe lângă dânsul parcă era străvezie, de văzduh și funigei în boarea verii.

- Ce treabă ai tu cu asta, Mărioară? râdea Aurică mai mult fiindcă așa râd bărbații când se plâng femeile lor, îi face să se simtă mai tari, mai ocrotitori. Și-așa o cam frec la rece...

Voia el ca asta să sune, cum ar fi, „și-așa mă plictisesc, decât nimica, mai bine vin pe la tine, tot e ceva, chiar dacă nu așa important...”. Dar ea știa și el știa că ea știe, că nu-i nimic mai de seamă pe lumea asta, în toate lumile și-n toate timpurile, decât să se vadă amândoi în fiecare zi de la Dumnezeu, să-și atingă degetele și buzele și tâmplele, să respire împreună.

Frații lui Aurică plecaseră toți prin cartiere, să-și găsească un rost, oricare va fi fost acela, să stea pe picioarele lor, să se facă temuți și respectați. Că dacă nu te respectă, te calcă toți în picioare ca pe-o treanță ce ești. Rămăseseră în curtea cu betoane, asediată de buldozerele care le dădeau târcoale lupește, numai îi bătrâni, tot mai neputincioși, tot mai chirciți în ei înșiși, numai buni de

aruncat împreună în aceeași groapă. Iar Aurică, moale fiind, stătea cu ei, nu se-ndurase să plece. De școală se lăsase demult, abia dacă mai știa tabla înmulțirii și aia pe sărite.

Pe când fata, Mărioara, termina azi-măine liceul, era prima-n clasă, că tac-su intrase slugă la un boier și rău nu-i mergea. Se gândea ea să meargă curând la Litere, să se facă profesoară, s-o asculte iar copiii.

- Auzi, fă? i-a zis Aurică într-o seară, după ce-o mozolise ca pe-o acadea, până rămăseseră amândoi fără suflare, eu... cum să zic... eu ți-am scris ție... asta... ți-am scris o poezie, na! Da' să nu te râzi de mine, că altfel...

- Că altfel, ce, mă nărodule? a suspinat ea. Hai, citește-mi-o.

- Nu pot, c-am uitat-o la bucătărie și când a frecat a bătrână mușamaua, n-a văzut-o, că aproape a orbit, și-a stricat foaia. Ți-o zic din cap.

Și proptind ușurel tâmpla în umărul ei, a-nchis ochii pe jumătate și-a șoptit:

*„Foaie verde măr creșesc
 Dragă mi-ești de mă topesc
 Ca un fagure de ceară
 Mă topesc din seară-n seară
 Și iar verde busuioc...”*

- Mai trebuie să mă gândesc aici... a oftat.

Altădată, pe când erau copii, ori și mai încoace, până să-i pălească boala grea, la așa rime șchioape drăcoaică i-ar fi înfipt un ghiont sub coaste și i-ar fi răs în nas. „Bă, lăutarule, măr creșesc, ai? Să mi se facă gura pungă? Domnesc nu te-a dus capul să pui și tu acolo?”

Dar acumă doar a suspinat adânc, parcă ar fi ascultat „Luceafărul” la radio. Și-au tăcut amândoi minute-n șir, mângâindu-și gândurile.

Se pitulaseră într-un colț de parc, care numai parc nu era, parte pomi schilozi și arbuști arși de fumurile puturoase ale mașinilor ce nu mai conteneau prin cartier, parte moloaze ori resturi strâmbе de schele rămase de la șantierele galopante dimprejur. Nu-i vorbă că le-ar fi cauzat la romantism. La cât erau ei de pierduți unul într-altul, puteai să-i plantezi și-n intersecție, la oră de vârf. Nu le-ar fi păsat.

Dar băgase de seamă și șoferul că fie-sa nu mai e doar o mucoasă în stare să-și poarte singură de grijă pe stradă, numai cu tartine cu soare și cu vânt, vorba unui scriitor de demult. Era acumă o minunăție de fată după care golani începuseră să strige porcărele. Dacă-ar mai fi trăit în mahala, ar fi pus și vecinii un ochi pe ea, să nu dea de vreun bucluc, căci mai mulți își păzesc lesne la un loc ce-i al fiecăruia. Însă prin jungla cvartalelor locatarii abia dacă ridică uneori ochii din asfalt, să-și arunce unul altuia priviri piezișe, bănuitoare. Ce să te mai uiți după copilul altuia...

Așa că porumbeii dinadins se pitulaseră în locul ăla neumblat, să nu-i părăscă cineva șoferului, iar turbatul - mai știi, s-o pună pe Mărioara sub zăvor. Plus că nu-l avea la inimă deloc pe Aurică. Om simplu, neinstruit în valorile europene, ce să-i faci.

Erau ferți. Gospodinele agățate de sacoșe ocoleau de departe parcul, în drumurile lor devotate burților de-acasă, oamenii cu treburi n-aveau treburi pe-acolo, iar copiii, ca orice copii adevărați de la bloc, ocoleau și ei sălașul jalnic, căci nu se mai jucau, având minte cât vârstnicii. Nu-și pierduseră copilăria, fiindcă nici n-o avuseseră vreodată.

- Tot de-acolo, din stelele tale, ți-a venit și asta, băi Aurică? l-a întrebat ea. Te mai uiți în cer? De ani de zile zici c-o să mă-nveți și pe mine să privesc cu tine și m-am ales numai cu vorba.

El a luat-o în brațe, cum ai lua un odor să nu-l doboare vântul și să ți-l spargă.

- Pe tine o să te duc chiar eu acolo, să-ți alegi a mai frumoasă din stele, una de diamant.

- Vezi numai să nu mă scapi, vulturășule, a chicotit ea, că-i cale lungă până jos, aici, în fața blocului.

Așa a mers dragostea lor încă o vară, o toamnă și-o iarnă. Dar nu doar dragostea a mers, ci vremea le-a rânduit și altele, cum le face ea, adesea fără să-i întrebe și pe beneficiari dacă le convine.

Aurică venea mereu la fata lui, însă nu numai atât. Cum rămăsese și-al dreacu', a tot băgat de seamă care-i treaba pe la blocuri. Că nu era nici prost.

Ăi bătrâni, cum le șade bine bătrânilor după un timp, s-au stins, amândoi în aceeași zi. Parcă se vorbiseră să nu facă cheltuiala prea mare, iar primăria a găsit pentru ei două sicrie de brad negeluit și-un colț de cimitir. La înmormântare a fost numai Aurică, deși frații lui romi se-ajunseseră prin cartiere. Ba unul chiar se băgase-n politică, acolo unde se-adună toate capetele de sfiori pe care le poți trage. Și-ar fi putut, dacă nu să aducă dric, cai mascați și să dea de pomană, măcar să se-arate, să risipească o lacrimă de ochii lumii. Dar așa se-ntâmplă. Când dai de gustul banului și-al puterii și le trimiți ălor de-acasă din ce-ți rămâne ție de la semințe, parcă nici nu mai ai de ce să calci pe-acolo.

Apoi Aurică a luat câteva lucruri, că nici nu prea mai erau de niciunele, și-a plecat fără să închidă măcar ușa.